soudil toliko do vězení na 24 hodin, změnil mu trest v pokutu 50 Kč a vyslovil ještě podmíněnost výkonu trestu na dobu jednoho roku.

Ale i takto přijde ono vyskočení z elektriky pana Doskočila dost draho: musíť nésti náklady řízení trestního a zaplatit si svého obhájce dra Em. Zítka, který se jej vřele zastal. br.

Trampoty s automobilem.

(Zemský civilní soud v Praze.)

Pan Rudolf S. dal si opraviti svoji autodrožku do továrny pana Fr. Malého. Opravu chtěl zaplatiti ve splátkách.

Když továrník Malý nechtěl mu vydati automobil, došlo ke sporu a pak ke smíru soudnímu, podle něhož továrník vyhradil si, že si auto zabaví, aby takto měl zajištění své pohledávky, a že majitel auta může pak spláceti opravu ve lhůtách. Tak se také stalo; auto bylo vydáno majiteli, týž pak na něm vozil cihly na stavbu, ale jen několik dní, neboť auto opět se stalo k jízdě nezpůsobilým a uvízlo na cestě. Bylo dáno do uschování nejbližšímu obchodníku.

Majitel auta ovšem nemohl v důsledku toho dodržeti lhůty platební. Továrník Malý požádal proto o soudní uschování auta a o jeho prodej exekuční.

Tu však majitel auta požádal o zrušení exekuce namítaje, že auto potřebuje nutně k osobnímu provozování živnosti. Soud skutečně exekuci zrušil. Během tohoto jednání vzal továrník auto do vlastního uschování a oznámil to soudu.

Po zrušení exekuce nařídil sám exekuční soud, aby továrník auto vydal, ježto zrušením exekuce zaniklo i soudní uschování. Tomu se bránil továrník uváděje, že v den zabavení bylo auto již v jeho držení.

Majiteli auta nezbylo než podati žalobu proti továrníku na vydání auta; továrník Malý namítal proti žalobě, že má právo vůz zadržovati, poněvadž oprava není posud zaplacena. Soud však vyhověl žalobě z důvodu, že továrník vydav jednou auto, vzdal se tím zadržovacího práva, které mu původně pro náklad na opravu příslušelo, a že jako uschovatel nemůže se proti vydání auta odvolávati na zadržovací právo.

Vdovec pan Popper.

(Okresní soud pro přestupky v Brně.)

„Krucinochamol,“ zařval pan Julius Popper, šéf fy Popper & spol., nákrčníky ve velkém, „Oskar, spojte mne s mým advokátem a zavřete dveře!“

Praktikant jen sebou hodil — se šéfem nejsou žádné žerty, když je tak dopálen. A pan Popper byl!

„Haló, pane doktore, mě z toho raní mrtvice...!“ a vykládal o psaní, které právě našel v poště. Nějaká Zděnka oznamovala, že na něho učinila trestní udání pro svedení pod slibem manželství. „A když už s vámi mluvím: zažalujte hned také Kohna pro těch 8000 Kč, ať si mám na kom zchladit zlost!“

To se stalo asi před měsícem. A minulý týden jsme se setkali s panem Popprem u soudu. Vypadal, jakoby přišel ohlásiti konkurs. „Jezusmankote, jestli se to dozví žena...“ Věřili jsme mu na slovo, že by nastal soudný den. Proto jsme také jeho jméno kapánek pozměnili. Nestačil si utírat pot, který mu stékal s čela: „Pane soudce, mein Ehrenwort, tak jak tu dámu znám, zná ji nejmíň dvacet jiných pánů taky. Já jí povídal: Když jsem teď vdovcem, tak to dáme dohromady! Ale já myslel slaměným vdovcem, a ona to dobře věděla, že mám ženu! No, párkrát jsem se s ní sešel — ale slíbit jí manželství? Gott bewahre!“

Pak přišlo několik svědků, vesměs páni toho druhu, jako žalovaný. Jeden povídal: „Já bych toho moh' mluvit!“

„Jen to povězte, proto jste tady!“ pobízí ho soudce.

„No, já byl s tou slečnou taky kamarádskej, jako tady pan Popper, ale rozešli jsme se, když ode mne chtěla perlový náhrdelník. Žena mne o něj trápí už dva roky, a já ho měl dát takové ženské pro nic za nic? No a to je pravda, když jsme byli někdy pohromadě, jak se tak mluvilo, přišla řeč na to, že je pan Popper ženat — ona to musila vědět.“

Proti takovým svědectvím nedalo se nic dělat. Slečna to prohrála a pan Popper byl osvobozen.

Z CIZINY

Zastřelil milou a zakopal v lese.

Selský syn Michael Edenharter z Mannsdorfu u Ambergu v Bavorsku udržoval se čtyřiadvacetiletou Annou Lieblovou, která byla děvečkou ve statku jeho otce, milostný poměr. I když jeho otec ji vypověděl ze služby, scházeli se milenci dále.

Jednoho dne však Lieblová sdělila svému milenci s pláčem, že se cítí matkou. Svěřila se s tím i své přítelkyni Nieblerové z Mannsdorfu, která o jejich poměru věděla a schůzky jejich zprostředkovala.

Na neděli 7. června 1925 ujednali si milenci opět dostaveníčko v lese. Lieblová byla viděna na cestě k onomu lesu, ale od toho dne zmizela beze stopy a všechno pátrání po ní bylo marné.

Věc však nabyla překvapujícího obratu, když 29. června v houštině u onoho lesa, na pozemku náležejícím Edenharterovu otci, byla nalezena nedávno zaházená jáma, v níž četnictvo nalezlo zakopanou mrtvolu Anny Lieblové se střelnou ranou v hlavě.

Vyšetřilo se, že onoho dne, kdy Lieblová byla naposled viděna, byl spatřen její milenec ubírající se s loveckou puškou k onomu lesu. Večer téhož dne byl Edenharter v hostinci, zde pil a hrál v karty.

Podezření ze spáchané vraždy obrátilo se ihned proti němu a Edenharter byl večer v den nalezení mrtvoly Lieblové zatčen. Po kratším zapírání doznal, že smrtící výstřel vyšel z jeho pušky, tvrdil však, že se tak stalo jen nešťastnou náhodou, že totiž při procházení lesem zachytil nabitou puškou o křovi-